

HAJNALI HANGULAT.

Ülök nagy terebélyes,
Zöldlombu tölgy alatt.
A csend oly ünnepélyes,
Alig kel még a nap.

A lombokon keresztül
Nem csillan egy sugár,
Még egy levél se rezdül,
Nem zümmög egy bogár.

Az élet mégis ébred,
De halkán, nesztelen;
A mámorülte lélek
Most csupa sejtelem.

Álomködöt varázsol
A csend... De, hah, mi ez?
A méla álmodásból
Fölvert valami nesz.

A tölgyfalomb riadtan
Egyszerre megreteg...
Ki jár itt láthatatlan?
Szellő? Vagy szellemek?

ÉRZÉKENY HANGSZER.

Kemény próbára engemet,
Én Alkotóm, ne tégy!
Te húrozád föl lelkemet,
Egy érintés elég,
Hogy feljajduljon fájva
Négyhúrú asszu fája.

Lelkem kijátszott hegedő,
Sok bús hanggal tele,
Mit száz reményt eltemető
Csalódás sirt bele;
De hangja egyre teltebb,
Minél fakóbb, viseltebb.

Népemnek, melyet négy püribék
Kínpadra vont gazul,
Szeretne elzokogni még
Néhány dalt vigaszul.
A hangja tisztán, mélyen
Csengne a magyar éjben.

De, ó Uram! nehéz kezed
Ha rám sujt zordonul:
A szózatot fa megreped,
S lepattog mind a húr,
Dalát nem sirja zöngve...
Kemény próbára gyöngé.

Vargha Gyula.